

Wim van Est terug op de Aubisque: 'We zijn er nog steeds, jongens'

Door
EDWARD SWIER

Col d'Aubisque – Dit moet zo ongeveer toch wel de hemel zijn. In het stuk niemandsland tussen de toppen van de Aubisque en Soulor heerst vrede. Rust. Je beleeft er, ver weg van die zo hectische Tour de France, de ultieme vrijheid. Wim van Est, 78 inmiddels, straalt het gevoel van absoluut geluk ook uit. Dit is zijn dag. Neerlands allereerste gele-truidrager, de boerse smokkelaar die de wielersport in de jaren vijftig in eigen land immens populair maakte, geniet van alle aandacht. "We zijn er nog steeds, jongens."

Vijftig jaar geleden, op 17 juli 1951, viel 'Ijzeren Willem' in de afdaling van de Aubisque met het geel om de schouders in een ravijn. Pontiac maakte er een slogan van. 'Wim van Est viel zeventig meter diep. Zijn hart stond stil, maar zijn Pontiac liep'. Nu is de West-Brabander terug op dé plek. Voor de onthulling van een stijlvolle plaquette van messing, ter herinnering aan zijn val. Het geluk kan niet op hoog in de Pyreneeën, niet alleen Wim en zijn familie pinken een diamanten traantje weg.

Slechts de Belg Roger Decock had de gele-truidrager uit Sint-Willebrord, die de dag ervoor de rit naar Dax had gewonnen, zien tuimelen. Decock is 'ere-gast' op de Aubisque. "We waren bij de eerste vijftien, twintig over de top. Niet eens zo ver achter de leiders. Wim nam alle risico, wilde zijn trui behouden. Twee keer eerder was hij al weggeleden, maar deze bocht werd hem fataal. Remmen lukte niet meer. U moet weten: er lag geen asfalt, louter

Wim van Est kust zijn Belgische maatje Roger Decock geëmotioneerd op beide wangen. De Belg was de enige getuige van de historische val, vijftig jaar geleden. © ANP

grind en stof."

Van Est, in zijn eerste Tour nog onbekend met de cols, geeft toe dat hij te veel risico nam. "Dat is waar. Maar ge rijdt voor de prijzen. En ik had geen schrik. Ik was een goed coureur, durfde te koersen."

Hoewel zijn korte-termijngeheugen hem tegenwoordig regelmatig in de steek laat, is Van Est zich nog wel bewust van de heldendaad van Decock. "Als Roger niet had gewacht, en anderen niet van mijn val had verwittigd, dan waren ze me kwijt geweest." Van Ests plaatsgenoot en vriend Rini Wagtmans eert de redder in nood. "Roger heeft het als wielrenner gepresteerd als mens te

denken. Een man die zijn eigen prestatie van minder belang achtte dan het welzijn van een collega."

Met aan elkaar geknoopte banden, zo'n veertig in getal, werd 'De Beul van 't Heike, naar boven getakeld. Hijzelf wilde voort, maar ploegleider Kees Pellenaars verbood hem dat. "Ik ben tot dat boompje, dat bosje, weer teruggeklimmen. Daarna hebben ze me omhoog getrokken."

De onthulling van de plaquette, ontworpen op initiatief van de Arnhemmer Jeroen Jansen, maakt emoties los. Van Est huilt, kust Decock op beide wangen. De familie, met negen man in een busje naar Zuid-

Frankrijk gereisd, is zichtbaar trots. Dochter Marijke: "Er is altijd al aandacht voor 'ons' pa. Iedereen die op koffievizite komt, heeft het over die val. Maar dit... uniek."

Ze had, net als de meege-reisde kleinkinderen, toch enige zorg. Maar 'Wimme' heeft een goede dag. De Willebrorder zelf spreekt regelmatig zijn verbazing uit over de grote aandacht van de media. "Dat er nog zoveel mensen interesse in mij hebben, dat ver-rast." Van Est is ook oprecht blij dat hij het allemaal nog mee mag maken, vijftig jaar nadien. "Wie kan toch bedenken dat hij zoveel later hier weer komt." (GPD)